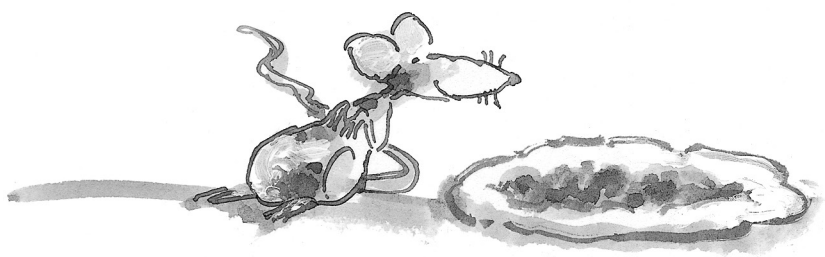

Anna Woltz

De pizza-spion

Met tekeningen Els van Egeraat

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

Ander werk van Anna Woltz bij Querido

Meisje van Mars (2011)

Mijn bijzonder rare week met Tess (2013) Vlag en Wimpel van
de Griffeljury 2014

Honderd uur nacht (2014)

Gips (2015)

Dit boek verscheen eerder bij Uitgeverij Leopold in de reeks
Rugzakavontuur.

www.queridokinderboeken.nl

www.annawoltz.nl

☞ Dit boek is ook beschikbaar als e-book.

Copyright tekst © 2009 Anna Woltz

Copyright illustraties © 2009 Els van Egeraat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken
Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Nanja Toebak

ISBN 978 90 451 1843 7 / NUR 282

Mijn naam is Spion.

Pizza Spion.

‘Dat wil ik!’ riep Finn. Hij sloeg tegen de achterkant van de krant. ‘Dat is de leukste baan ooit!’

Twee boze ogen keken over de rand van de pagina.

‘Niet tegen de krant slaan,’ bromde Finns vader.

‘Maar kijk dan op de achterkant! Ze zoeken pizza-testers.’

‘Wat?’ Papa was duidelijk nog niet helemaal wakker.

‘Waarom?’ Hij nam een grote slok koffie. ‘Pizza-testers?’

‘Ja, weet je wel? Die dingen die jij elke dag staat te bakken.’

Finn lachte. ‘Balletje deeg, sjoef sjoef de lucht in...’

Hij deed voor hoe papa elke avond in zijn restaurant pizzadeeg liet vliegen. ‘Tomaten erop, beetje ham, lekker veel kaas...’

Maar papa luisterde al niet meer. Hij had de krant omgedraaid en steunde met zijn ellebogen op tafel. Er zaten drie extra rimpels in zijn magere gezicht. Finn kwam naast zijn vader staan. Samen lazen ze de oranje letters in de krant.

GEVRAAGD: PIZZA-TESTERS

In onze vliegtuigen krijg je straks pizza te eten. Maar welke pizza is het lekkerst? Kun jij goed proeven? Hou je van pizza en vliegen? Dan zijn we op zoek naar jou!

En dan kwam er een stuk in kleinere letters. Finn kon bijna niet stil blijven staan terwijl hij het las. In gedachten hoorde hij de vliegtuigmotoren al ronken. En rook hij de pizza – maar dat was echt. In hun huis achter *Benny's Pizzeria* rook het altijd naar knoflook en gesmolten kaas. Ook om negen uur 's ochtends.

‘Er komen nieuwe vliegtuigen van Vlieg Op,’ mompelde Finn. ‘Nu zijn ze op zoek naar drie kinderen tussen de zeven en elf. Echt zo cool!’ Hij las voor: *‘Drie kinderen mogen straks in de vakantie bij topkok Luuk Janga logeren. Samen met Janga gaan deze kinderen op zoek naar de allerlekkerste pizza van de wereld.’*

Finn hield zijn adem in. Luuk Janga – die naam kende hij... Op dat moment sloeg papa met zijn vuist op tafel. Zijn koffiebeker viel om en een bruine rivier stroomde over de krant.

‘Die bedorven olijf!’ schreeuwde papa. ‘Hoe durft hij?’

Finn trok de krant vlug onder zijn vaders ellebogen vandaan en begon de oranje letters te drogen met stukken keukenrol.

‘Waarom krijgt die rotte champignon altijd alle leuke baantjes?’ Papa sloeg nog een keer met zijn hand op tafel. Een vork viel rinkelend op de grond. ‘Het is niet eerlijk!’

Nu wist Finn weer wie Luuk Janga was. Papa en Luuk hadden samen op school gezeten. Ze hadden samen voor kok geleerd. En toen waren ze allebei in dezelfde straat een pizzeria begonnen.

‘Die man heeft ons weggepest,’ riep papa. ‘Dat weet je toch nog wel? Hij vertelde iedereen dat ik de beste Pizza à la Muisenkeutel maakte.’

Finn wapperde met de krant om hem te laten drogen. Hij zag hoe papa naar de oranje letters keek. Hoe hij over zijn

stoppelkin streek. Zijn wenkbrauwen fronste...

‘Misschien kan ik –’ zei Finn. Maar het was al te laat.

‘Jij doet niet mee met die pizzaproeverij,’ zei zijn vader.
‘Geen sprake van!’

‘Maar...’

‘Nooit van mijn leven. Jij gaat niet logeren bij Luuk Janga!’

Finn ging zitten. Hij legde de krant voor zich op tafel en streek het bobbelige papier glad. ‘*Kun jij goed proeven?*’ las hij zachtjes voor. Hij knikte. ‘*Hou je van pizza en vliegen?*’ Hij knikte nog veel harder. Toen keek hij zijn vader aan. ‘Stel je voor, ze gaan pizza’s bakken in de lucht...’

‘Dat kan helemaal niet.’ Met zijn vinger tekende papa een groot kruis in het koffiemeer.

‘Maar ze gaan het doen. Dat staat hier,’ zei Finn opgewonden. ‘Pap, wat is het allerleukste van vliegen? Behalve het opstijgen en landen?’

Zijn vader haalde zijn schouders op.

‘Vliegtuigeten!’ riep Finn. ‘En stel je voor, straks krijg je pizza in het vliegtuig...’

‘Dat lukt nooit,’ zei papa boos. ‘Ze hebben daar geen houtoven maar een magnetron. Hoog in de lucht kun je nooit krokante pizza’s bakken.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Zet het uit je hoofd. Jij gaat niet naar Luuk Janga. Die man is gek. Hij is een zuur varken. Een mislukte artisjok.’

Nu begon Finn ook boos te worden. Al zijn vrienden gingen op reis, maar papa en mama moesten straks natuurlijk weer de hele vakantie keihard werken. En dan zou hij de hele dag in zijn eentje moeten ronddwalen. Beetje computeren. Beetje televisie kijken. Terwijl drie andere kinderen bij Luuk Janga

mochten logeren om nieuw vliegtuigen uit te vinden.

Finn wilde ook met zijn vuist op tafel slaan, maar hij deed het niet. Hij moest slim zijn. Hij moest een manier verzinnen – en toen wist hij het opeens.

‘Dus je laat die Luuk Janga gewoon winnen?’ vroeg hij aan zijn vader. ‘Hij zegt dat jij de beste Pizza à la Muizenkeutel maakt, en jij doet niks?’

‘Ik heb alles geprobeerd,’ riep papa. ‘Ik ben met hem gaan praten. Ik ben naar de krant en de televisie gegaan. Maar ze lachten me alleen maar uit. En wat deed Luuk? Die zei: “Oké, ik geef het toe. Benny maakt ook een lekkere Spaghetti met Slakkenslijm.”’

Finn kon zijn lach net op tijd inhouden.

‘Maar stel je nou eens voor,’ zei hij, ‘dat Luuks nieuwe baantje helemaal mislukt. Dat hij de allervierde pizza van de wereld verzint.’

‘Waarom zou hij dat doen?’

‘Omdat ik hem ga helpen!’ Finn zwaaide met de krant. ‘Ik ga meedoen met het testen. Ze kiezen mij vast, want ik weet alles van pizza. En ik gebruik mama’s achternaam, zodat ze niet weten wie ik ben. Dan denken ze dat ik gewoon een pizza-tester ben...’

‘Ja?’

‘Maar eigenlijk ben ik een pizza-spion!’

Naomi

Hier de pizza-spion, appte Finn toen hij voor het hek van Luuk Janga stond. Operatie Mislukte Artisjok kan beginnen. Maak je klaar voor de allervieste pizza van de wereld!

Hij stopte het mobieltje terug in zijn broekzak en haalde diep adem. Hadden alle spionnen zulke trillende handen en van die spaghettibenen? Vast niet. Echt stoere spionnen hadden een horloge met röntgenstralen en schoenen waar messen uit floepten.

Maar wat moest je met zulke trucjes als eenvoudige pizza-spion? Dan kon je plotseling champignons snijden met je sportschoenen. Fijn.

Finn keek nog eens naar het huis van Luuk Janga, dat daar tussen de wuivende bamboeplanten stond. Dat zure varken! Zo'n witte villa met groene luiken en klimop langs de muur was veel te mooi voor hem.

Finn duwde het hek open en liep over een paadje van grijsblauwe stenen naar de voordeur. Hij dacht aan het kleine huisje achter *Benny's Pizzeria* waar hij nu al vijf jaar woonde samen met papa en mama. Al vijf jaar zaten er scheuren in de muur naast de trap. Groeide er schimmel op het plafond in de badkamer. En dat was allemaal de schuld van Luuk Janga en zijn verhalen over muizenkeutels.

Finn drukte lang en hard op de bel. Even later hoorde hij lichte voetstappen aan komen huppelen.

‘Hallo!’ Een vrolijk meisje deed de deur wijd open. ‘Kom binnen.’

Finn zei niks. Het meisje had donkerbruine ogen en een hoge staart. Boven haar hoofd danste een hele bos zwart kroeshaar.

‘Ik ben Naomi,’ zei ze.

Finn keek naar haar aardbeirode jurk en haar stralende ogen in de vorm van amandelen. Nu moest hij oppassen. Hij had veel films gezien, dus hij wist precies hoe het ging. De spion werd altijd verraden door het allermooiste meisje.

‘Ik ben Finn.’ Hij keek haar expres niet aan. ‘De pizza-tester.’

‘Dat dacht ik al.’ Naomi lachte. ‘Ik ben ook tester. Ga je mee naar de tuin? Daar proeven we de eerste pizza’s. Mijn vader heeft de hele ochtend in de keuken gestaan.’

‘Je vader?’

Ze knikte. ‘Luuk Janga. Je hebt vast wel van hem gehoord.’

Finn verslikte zich bijna in zijn eigen tong.

‘Is dat jouw vader?’

Ze knikte weer. ‘De beste pizzabakker van de wereld! Kom maar mee.’

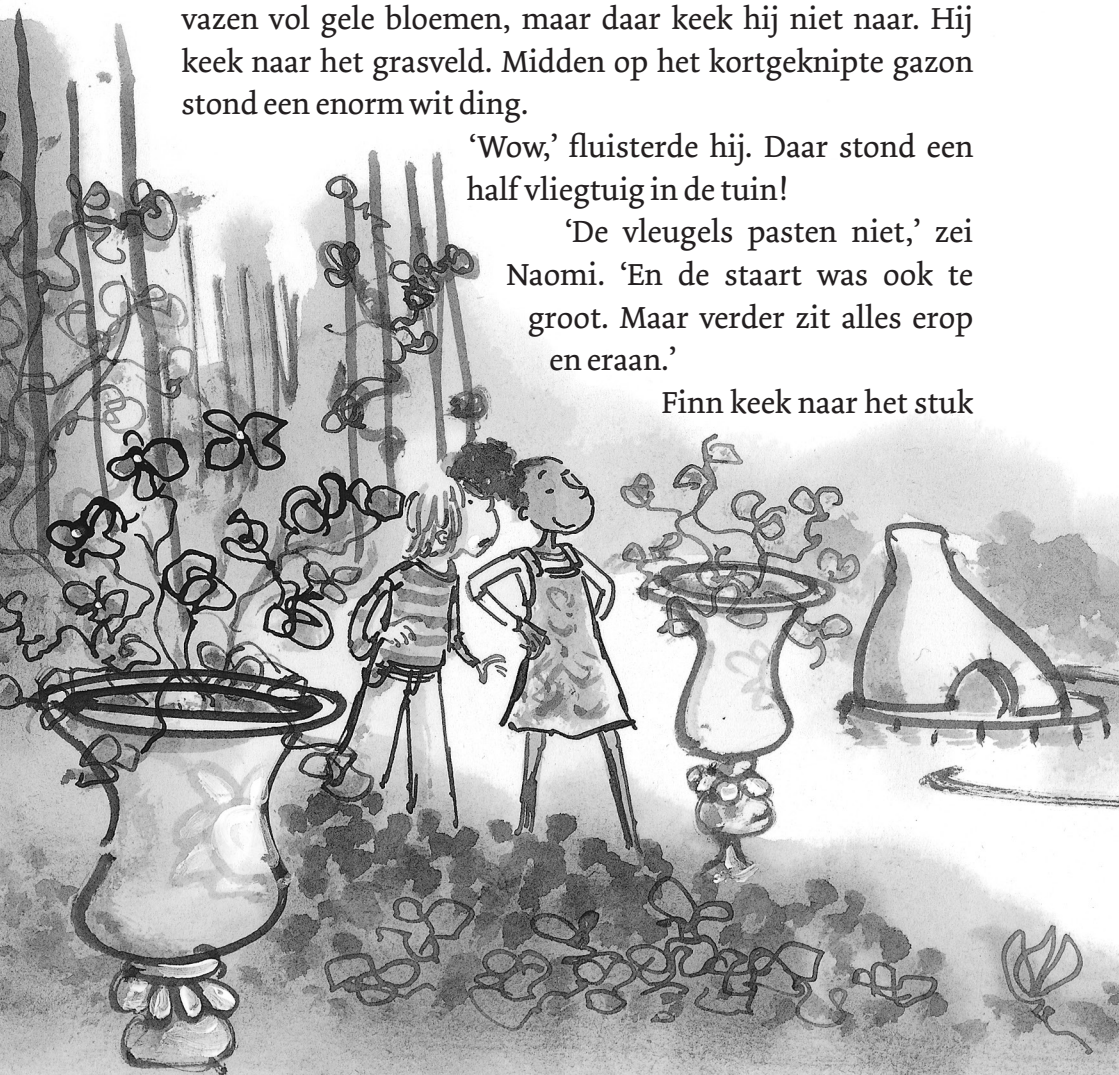
Een beetje duizelig liep Finn achter haar aan door de lange marmeren gang.

Via de achterdeur kwamen ze in een zonnige tuin. Er was een terras met een echte houtoven en er stonden stenen vazen vol gele bloemen, maar daar keek hij niet naar. Hij keek naar het grasveld. Midden op het kortgeknipte gazon stond een enorm wit ding.

‘Wow,’ fluisterde hij. Daar stond een half vliegtuig in de tuin!

‘De vleugels pasten niet,’ zei Naomi. ‘En de staart was ook te groot. Maar verder zit alles erop en eraan.’

Finn keek naar het stuk

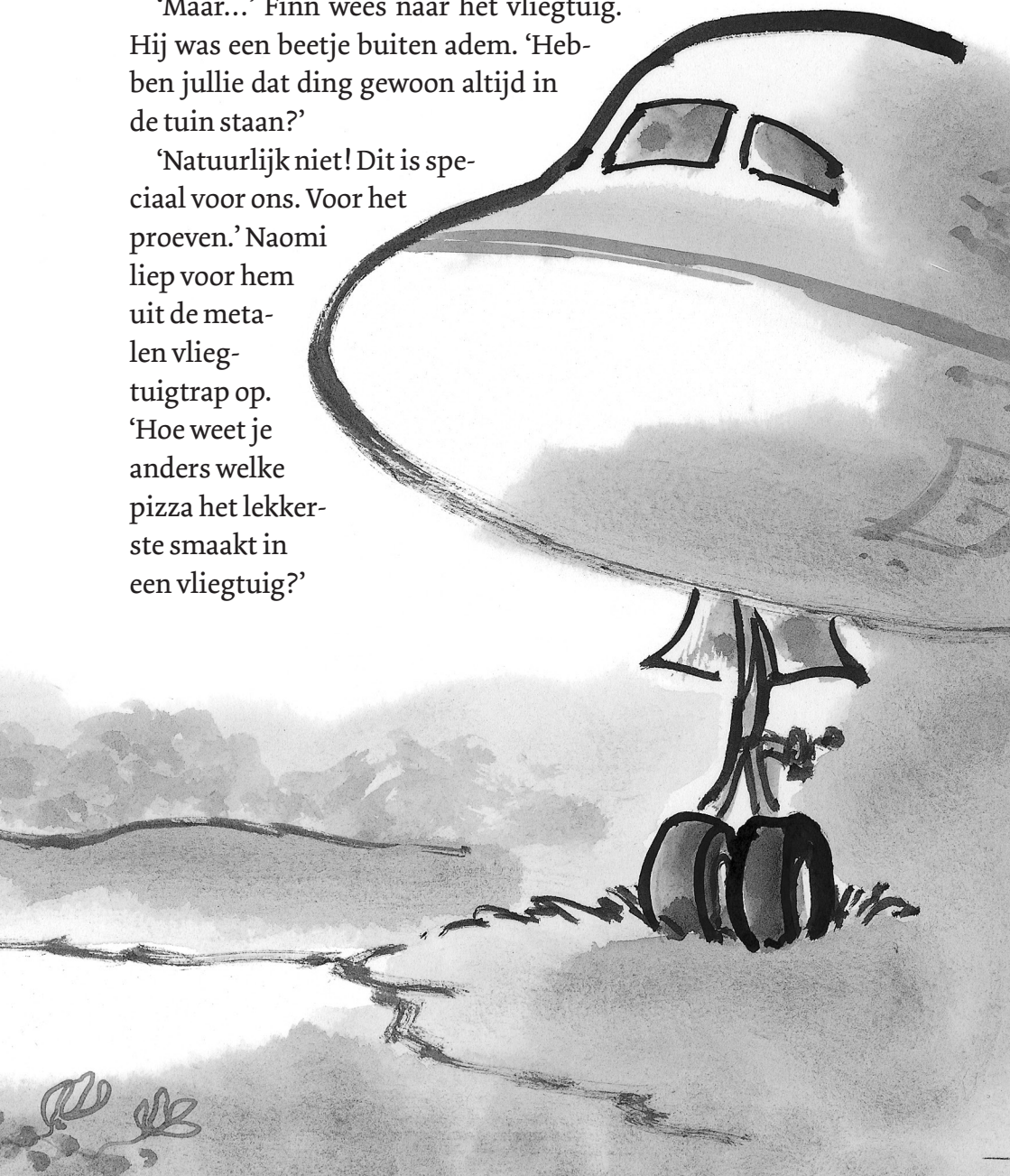

vliegtuig, dat even hoog was als het huis. Kolossale wielen boorden zich in het gras, en achter een van de raampjes zat een meisje met lange vlechten.

‘Dat is Bo,’ zei Naomi. ‘Pizza-tester nummer drie.’

‘Maar...’ Finn wees naar het vliegtuig. Hij was een beetje buiten adem. ‘Hebben jullie dat ding gewoon altijd in de tuin staan?’

‘Natuurlijk niet! Dit is speciaal voor ons. Voor het proeven.’ Naomi liep voor hem uit de metalen vliegtuigtrap op. ‘Hoe weet je anders welke pizza het lekkerste smaakt in een vliegtuig?’

Finn knikte. Ja, dat klonk logisch. Maar zijn hart bonsde. Een reusachtig vliegtuig speciaal voor drie pizza-proevers!

Voorzichtig stapte hij de cabine binnen. Zijn voeten zakten weg in een dik tapijt. Het rook nog vaag naar benzine, en naar iets zoetigs. Kaneel misschien.

Aan weerskanten van het gangpad waren drie rijen donkerpaarse stoelen. De deur naar de cockpit stond open, zodat je zo door de neus van het vliegtuig naar buiten kon kijken. En dan zag je geen vliegveld, maar een stuk huis en wuivende bamboe. Finn grijnsde.

‘Ga jij maar naast Bo zitten,’ zei Naomi. ‘Dan kom ik weer naast jou.’

Ze wees op het blonde meisje dat halverwege het vliegtuig zat. Dat was dus Bo, de derde pizza-proever. Het meisje zag er klein uit in haar donkere stoel. Haar handen speelden zenuwachtig met haar lange vlechten.

‘Als ik nou achter jullie ga zitten,’ zei Finn, ‘dan kan ik ook bij het raam...’

Maar Naomi schudde haar hoofd. ‘We moeten juist met z’n drieën naast elkaar. Dan krijg je pas echt het vliegtuiggevoel.’

‘Het vliegtuiggevoel?’

‘Ja, je weet wel.’ Ze lachte. ‘Dat je geen kant meer op kunt. En dat je dan toch je eten moet snijden. En je buurman heeft precies hetzelfde, dus om de halve minuut krijg je een elleboog in je zij.’

Finn haalde zijn schouders op en ging naast het meisje met de lange vlechten zitten. Naomi schoof in de stoel naast hem. Ze begon meteen weer te giechelen.

‘Finn, je zit op mijn stoelriem!’

Bo keek verlegen naar de andere twee. 'Moet die dan vast?' 'Natuurlijk!' riep Naomi.

Finn knikte. 'Voor het echte vliegtuiggevoel.'

Naomi streek haar jurk glad. 'Ik hoor de achterdeur, dus de eerste pizza's komen eraan.'

Finn klikte snel de gesp vast en trok zijn stoelriem strak. Opeens was hij weer zenuwachtig. Moest hij meteen met zijn werk als spion beginnen? En hoe ging hij dat eigenlijk aanpakken? Misschien kon hij beter tot morgen wachten, of...

Zware voetstappen weergalmden op de metalen trap. Het vliegtuig schudde.

'Pizza-testers, opgelet!' riep een lage stem. 'Hier komt Luuk Janga!'

Vlieg op

‘Welkom aan boord, jullie geluksvogels!’ riep Luuk Janga.

Hij was zo lang dat zijn hoofd bijna tegen het dak van het vliegtuig kwam. De mouwen van zijn groen-gele overhemd waren opgerold en hij droeg een spierwit schort. Zijn huid was nog donkerder dan die van Naomi.

‘Meer dan honderd kinderen hebben mij een brief geschreven. Allemaal wilden ze komen proeven, maar ik heb jullie uitgekozen. Finn schreef een prachtig verhaal over vliegende pizza’s. Bo maakte de allermooiste pizza-tekening. En Naomi nam haar eerste hapje pizza toen ze zeven maanden oud was. Die heeft dus al tien jaar ervaring met proeven!’ Luuk Janga strekte zijn armen uit. ‘Kijk maar eens goed om je heen. Dit is allemaal voor jullie. Wij gaan de lekkerste pizza van de wereld verzinnen!’

Naomi en Bo begonnen te klappen. Finn aarzelde. Mocht hij als spion wel zo vrolijk meedoen? Maar toen bedacht hij dat hij wel móést meedoen. Anders hadden ze hem zo door.

Hij klapte dus mee met de anderen totdat zijn handen er pijn van deden. En toen floot hij op zijn vingers.

‘En nu aan het werk!’ riep Luuk. Uit het bagagevak boven de stoelen haalde hij opschrijfboekjes en potloden. ‘Ik wil dat jullie bij elke pizza aantekeningen maken.’

Voor op de boekjes stond een plaatje van een vliegtuig dat